

Arrest

nr. 152 641 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.M.R., bent een zeventwintigjarige Afghaanse jongeman van Pashtoun-origine. U bent geboren in het district Qalat gelegen in de provincie Zabul. Toen u ongeveer één jaar was verhuisden u en uw familie naar de stad Jalalabad gelegen in de provincie Nangarhar omdat uw vader omwille van zijn job bij het leger naar Nangarhar werd verplaatst. U woonde ongeveer dertien jaar in de stad Jalalabad en liep er school. Toen de Amerikanen Afghanistan binnenvielen en ze de boodschap verspreidden om de steden te ontvluchten, verhuisden jullie naar de tweede woonst van uw grootvader in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. Na uw school ging u aan het werk als kleermaker in de kleermakerswinkel van uw oom van moederszijde in de stad Jalalabad. Uw ooms van vaderszijde kwamen soms op bezoek. Bij deze bezoeken werd uw familie aangeraden om terug naar Zabul te verhuizen.

Uw problemen begonnen toen uw oom B. tijdens één van deze bezoeken uw grootmoeder bij uw familie achterliet. Ongeveer vijftig dagen later belde hij u op of het mogelijk zou zijn uw grootmoeder naar Kaboel te brengen waar uw andere oom u zou opwachten. Samen moesten jullie dan naar de provincie Zabul doorreizen omdat uw oom iets te bespreken had. Toen jullie aankwamen in Zabul werd u gedropt in de moskee om te bidden. Uw oom bracht uw grootmoeder naar huis en keerde terug naar de moskee om u op te pikken. Samen reisden jullie door naar het district Mezan om uw oom B. op te zoeken.

Toen u daar aankwam beseftte u dat beide ooms bij de taliban zaten aangezien iedereen ter plekke gewapend was. U werd aan iedereen voorgesteld. De volgende dag kwamen er rond de middag drie talibanleden die hoger in rang leken toe. Om drie uur die middag werden er twee gevangenen van uw verblijfplaats naar een andere locatie gebracht. s'Avonds op weg naar de moskee vroeg u uw oom wie die twee gevangenen waren. Hij antwoordde dat als u nog een paar dagen zou blijven u het te weten zou komen. Hij zei u dat hij u naar hier had gebracht om u te vragen net zoals uw vader mee te doen aan de jihad. U zou uw moeder op die manier financieel kunnen ondersteunen. Uw oom zei u ook dat hij u had gevraagd naar Zabul te komen om aan een training deel te nemen.

De volgende dag werd u door iemand getraind in het laden en schieten met een geweer. De instructeur vertelde u dat de twee gevangenen die gisteren naar een andere locatie werden gebracht werknemers zijn van een privéfirma waarvoor losgeld werd geëist. Hij deelde u mee dat als ze spionnen of vertalers vangen deze meteen gedood worden.

De volgende dag kwamen de drie talibanleden die hoger in rang leken terug met een andere gevangene. Ditmaal ging het om een soldaat van het Afghaanse nationale leger. Toen u dit zag, zei u uw oom B. dat u weg wou en dat u niet kon wat zij deden. Uw oom werd kwaad en zei dat het beter was om uw familie te doen verhuizen naar Zabul zodat je wat meer op het gemak zou zijn. U begreep dat als uw moeder zou worden overgebracht naar Zabul u geen kant meer op kon. U beseftte dat u moest ontsnappen zodra u kon.

De volgende dag zei uw oom dat hij ergens naar toe moest om iets af te werken en dat u enkele dagen ter plekke moest blijven. Toen zijn alle talibanleden vertrokken en bleef u alleen achter met de kok. Toen ook de kok de locatie verliet om brood te halen, zag u uw kans schoon. U wist dat de gevangen soldaat ging vermoord worden en bevrijdde hem. Samen vluchtten jullie met een motorfiets naar de stad Qalat. De soldaat stelde u voor om mee met hem naar zijn basis te gaan maar u wou zo snel mogelijk terug naar de provincie Nangarhar om bij uw familie te zijn. In Kaboel (op weg naar de provincie Nangarhar) belde u uw oom van moederszijde op die aanraadtte zo snel mogelijk naar huis te komen. U arriveerde laat in de avond in de stad Jalalabad. U bleef slapen bij uw tante van moederszijde.

De volgende morgen kwamen uw moeder en uw oom u opzoeken bij uw tante in de stad Jalalabad. Die ochtend waren er vijf mensen van de taliban bij u thuis langs geweest op zoek naar u. Ze hadden uw oom bedreigd dat als ze u zouden vinden ze u zouden vermoorden. Daarna had uw oom van moederszijde een telefoontje gekregen van uw oom B.. Hij zei dat u zichzelf en de ooms (de ooms die bij de taliban zitten) in de problemen had gewerkt door te ontsnappen. Hij droeg uw oom van moederszijde op om u zo snel mogelijk terug naar Zabul te sturen. Ook u kreeg een telefoontje van iemand die u uitlachte met uw ontsnappingspoging. Hij gaf u drie dagen de tijd om terug te keren anders ging u gedood worden. U verliet Afghanistan twee dagen later.

U ontvluchtte Afghanistan rond juli/augustus 2011 en kwam aan in België op 14 september 2011 waar u de volgende dag op 15 september 2011 asiel aanvraagde.

U vreest bij uw terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een bevestigingsbrief voor

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de vreemdelingenwet aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Vooreerst moet worden op gemerkt dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over de manier waarop uw ooms u bij de taliban probeerden te lokken op een cruciale wijze verschillen van uw verklaringen hierover op het CGVS. Zo verklaart u bij de DVZ dat toen uw moeder weduwe werd uw ooms u meermaals gevraagd hadden om naar Zabul te verhuizen en zich aan te sluiten bij de taliban (zie administratief dossier: vragenlijst). Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt dus duidelijk dat uw ooms u reeds van bij uw vaders overlijden aanspraken over uw aansluiting bij de

taliban. Dit heeft tot gevolg dat u sinds de dood van uw vader ook wist dat uw ooms bij de taliban zaten of op zijn minst banden hadden met de taliban. Bij het begin van het gehoor op het CGVS klinkt het echter anders (CGVS p. 1). U verklaarde er dat er op het verslag van de DVZ staat dat u op voorhand wist dat uw ooms bij de taliban zaten maar dat u dit in werkelijkheid pas te weten bent gekomen het moment dat u in Zabul bij uw ooms was (CGVS p. 1). De rest van het gehoor behoudt u de tweede versie waar u het dus pas later te weten kwam. **Er moet echter benadrukt worden dat er niet getwijfeld wordt aan het feit dat u tijdens het gehoor bij de DVZ wel degelijk verklaard heeft dat uw ooms u vroegen zich aan te sluiten bij de taliban sinds de dood van uw vader.** Na het gehoor op de DVZ werden uw verklaringen immers voorgelezen in het Pashtou en tekende u voor akkoord (zie administratief dossier: vragenlijst). Had u enige bezwaren gehad tegen hetgeen er toen in het verslag stond in verband met uw problemen had u die toen moeten ter sprake brengen. Er moet ook worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor bij het CGVS niet beweert verkeerd begrepen te zijn bij de DVZ (CGVS p. 1). U verklaart gewoon dat hetgeen op het gehoorverslag van de DVZ staat niet klopt. **De vraag is dus waarom u twee verschillende versies geeft van de rekrutering van uw ooms bij de taliban. Uw tegenstrijdige verklaringen hierover zijn reeds een teken dat uw asielrelaas niet waarachtig is. Deze tegenstrijdigheid raakt immers aan de aanleiding van uw problemen namelijk uw oom die u probeert te rekruteren voor de jihad.**

Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat uw drie ooms langs vaderszijde behoren tot de taliban (zie administratief dossier: vragenlijst) terwijl u op het CGVS verklaart dat u niet weet of de derde broer, Z., bij de taliban zat (CGVS p. 6). U verklaarde wel dat ze alle drie in dezelfde 'business' zaten (CGVS p. 6) waarmee u waarschijnlijk de auto-business bedoelt (CGVS p. 5). Even later in het gehoor bevestigt u dat u niet weet of Z. bij de taliban zit (CGVS p. 10). **Ook dit verschil in uw verklaring bij de DVZ en op het CGVS kan niet te boek gaan als een vergissing maar is een tegenstrijdigheid die aantoonst dat het lidmaatschap van uw ooms bij de taliban niet geloofwaardig is. Als u beweert door uw ooms gerekruteerd te zijn geweest mag men verwachten dat u consistent blijft over het aantal ooms die bij de taliban zaten.**

Daarnaast doet ook het feit dat u helemaal alleen zou zijn gelaten in de schuilplaats van de taliban afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Eerst vertrokken alle talibanleden en daarna ook de kok (CGVS p. 9). Op dat moment kreeg u dus vrij spel om te ontsnappen. **Het zou bijzonder vreemd zijn dat in de gegeven omstandigheden de taliban en dan vooral uw ooms u alle vrijheid zouden geven om te kunnen ontsnappen.** U had immers reeds van bij het begin (toen uw oom op bezoek kwam bij u thuis in het district Surkh Rod) te kennen gegeven dat u het concept van jihad niet genegen was door uw statement dat de Amerikanen in uw land waren om te helpen (CGVS p. 11). Ook toen uw oom toegaf dat hij u naar Zabul had laten komen om u via een training voor te bereiden op de jihad had u hem laten verstaan dat u weinig geïnteresseerd was door aan te geven dat u wou terug gaan naar uw moeder (CGVS p. 9). Ook toen de taliban de gevangengenomen Afghaanse soldaat binnenbrachten, heeft u uw oom met niet mis te verstane woorden duidelijk gemaakt dat u niet geschikt was voor dit soort werk (CGVS p. 9). U zei hem dat u terug wou naar uw moeder omdat ze alleen is en dat u dit soort werk niet kon en niet wou doen (CGVS p. 9). **U had dus niet alleen duidelijk gemaakt dat u naar huis wou maar ook dat u zich manifest niet kon vinden in hun activiteiten en beweegredenen. Dat de taliban en uw ooms u in deze context alleen zouden laten en u zomaar de kans zouden geven te ontsnappen lijkt dan ook weinig waarschijnlijk.**

Vervolgens werpen ook de gebeurtenissen na uw ontsnapping een schaduw op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U verklaarde dat uw oom B. een telefoontje pleegde naar uw oom van moederszijde in Surkh Rod waarin hij uitlegde dat uw ontsnapping een groot probleem voor u en uw ooms had geschapen omdat de taliban heel kwaad waren (CGVS p. 10). Ook u kreeg een telefoontje waarin u drie dagen werden gegeven om terug te keren (CGVS p. 10). Indien u dat niet zou doen, zouden ze u doden (CGVS p. 10). **Het is vreemd dat in beide telefoontjes van de taliban uw rol bij de ontsnapping van de Afghaanse soldaat niet lijkt mee te spelen. Uw oom B. focust zich op het feit dat de taliban kwaad is zowel op u als op hemzelf en zijn broer omwille van uw ontsnapping terwijl het toch logischer zou zijn dat de taliban kwaad is omwille van het feit dat u de Afghaanse soldaat liet ontsnappen.** U was immers slechts een potentieel nieuwe rekrutee die voordien zijn afkeer van de taliban al had laten blijken terwijl de Afghaanse soldaat voor hen een trofee was in hun strijd tegen de Afghaanse autoriteiten. **Het had dus minder bevreesdend geweest als uw oom B. had vermeld dat u en hijzelf in de problemen zaten omwille van uw rol in de bevrijding van de soldaat.** Bovendien hangt er voor de taliban aan de ontsnapping van de Afghaanse soldaat een veiligheidsaspect vast. Het is immers niet ondenkbaar, zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 10 en 12), dat de ontsnapte Afghaanse soldaat naar het eerste het beste checkpoint zou vluchten en de locatie van de taliban schuilplaats zou doorgeven. Ook de taliban weten dit. In dit geval zou u het laatste van hun problemen zijn en zouden ze moeten vluchten voor hun leven. **Het is dan ook weinig plausibel dat u in het tweede telefoontje werd gevraagd binnen de drie dagen terug te keren**

(CGVS p. 10). De taliban zouden immers niet op dezelfde locatie blijven als ze weten dat een ontsnapte soldaat de locatie van hun schuilplaats zou kunnen doorgegeven hebben. Hierbij moet nog opgemerkt worden dat éénmaal de deadline van drie dagen die de taliban had opgelegd om terug te keren naar Zabul voorbij was, er niets is gebeurd (CGVS p. 12). U dacht dat dit was omdat de taliban lokale spionnen hebben die te weten kwamen dat u het land uit was (CGVS p. 12). Uw veronderstelling is gebaseerd op een louter vermoeden. Gezien uw vertrek uit Afghanistan werd besproken in een nauwe kring die u volledig vertrouwde (CGVS p. 10 en 12) kan men verwachten dat u iets duidelijker bent over dit vermoeden. Het feit dat de taliban kennis zou genomen hebben van uw vertrek uit Afghanistan zou immers betekenen dat één van de mensen die u vertrouwde zijn mond heeft voorbijgepraat. Als u zoiets beweert zou men kunnen verwachten dat u pro-actief uitzoekt hoe de taliban dit dan wel te weten zijn gekomen. U had daarvoor voldoende contact met uw familie (CGVS p. 7).

Daarenboven verklaarde u dat, éénmaal aangekomen in Qalat, de Afghaanse soldaat voorstelde om samen naar 'zijn' militaire compound te gaan (CGVS p. 10). Bij deze verklaring zou men dus kunnen veronderstellen dat de Afghaanse soldaat dienst deed op de legercompound in de stad Qalat en daardoor in de omgeving van Qalat ontvoerd werd door de taliban. Nochtans verklaarde u later dat hij gestationeerd was in de provincie Helmand en woonde in de provincie Logar en dat hij ontvoerd werd door de taliban toen hij onderweg naar huis was om zijn zieke vader te bezoeken (CGVS p. 11). **Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de ongeloofwaardigheid van uw ontsnapping.**

Ook uw verklaringen over de ernst van de dreigingen doen uw geloofwaardigheid geen goed. Als u werd gevraagd waarom u terug naar uw familie was gegaan na uw ontsnapping, aangezien u kon verwachten dat ze u daar zouden zoeken, antwoordt u dat u niet had gedacht dat het zo ernstig zou zijn dat ze u al na één dag zouden komen opzoeken (CGVS p. 12). U had echter net een Afghaanse soldaat uit gevangenschap van de taliban bevrijd en had dus kunnen verwachten dat het ernstig was. Bovendien verklaarde u pas door het telefoontje te beseffen dat u serieus in de problemen zat (CGVS p. 12). U had net een Afghaanse soldaat uit de handen van de taliban helpen ontsnappen, u was net zelf ontsnapt uit de handen van de taliban die u in de jihad wilden inschakelen, uw oom had u vermeld dat vijf talibanleden naar u op zoek waren geweest bij u thuis (CGVS p. 10) en toch besepte u pas dat het serieus was toen u een telefoontje kreeg. **Deze totaal verkeerde inschatting van het risico dat u liep, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vervolging.**

Ten slotte moet de aandacht worden gevestigd op de inhoud van de bevestigingsbrief die uw oom opstelde en liet ondertekenen ter bevestiging van de problemen door de malik en het districtshuis (CGVS p. 7 en 9). In de brief staat dat de taliban u wilden arresteren maar dat u dit gelukkig op tijd vernomen had waardoor u uit uw dorp bent kunnen vluchten (CGVS p. 8). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u na uw ontsnapping in Jalalabad bent gaan overnachten bij uw tante van moederszijde (CGVS p. 10) en dat uw oom u de volgende ochtend vermeldde dat er die ochtend in alle vroegte vijf talibanleden naar uw huis waren gekomen op zoek naar u (CGVS p. 10). **In de versie die u verklaart op het CGVS bent u dus helemaal niet kunnen vluchten uit uw dorp nadat u vernomen had dat de taliban u wou arresteren omdat u volgens uw eigen verklaringen immers nooit naar uw dorp was teruggekeerd na uw ontsnapping.. Als u een brief voorlegt die dient om uw problemen te bevestigen en achteraf blijkt dat de inhoud van die brief niet strookt met de verklaringen die u doet over diezelfde problemen moet worden geconcludeerd dat deze brief het tegenovergestelde doet van zijn intentie, het ondermijnt in plaats van bevestigt de geloofwaardigheid van uw problemen.**

De vaststelling dat uw verklaringen op de DVZ over het feit of u al dan niet vooraf wist dat uw ooms taliban waren tegenstrijdig zijn met uw verklaringen hierover op het CGVS samen met de vaststelling dat de taliban u zomaar de vrijheid gunnen om te kunnen ontsnappen en het weinig plausibel is dat u een groter probleem voor hen lijkt te zijn dan de ontsnapte soldaat en het feit dat u die hielp ontsnappen gecombineerd met het feit dat de verklaringen die u aflegt niet consistent zijn met de inhoud van de brief die u als bewijsstuk voorlegt, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend

op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één

van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u gedurende meer dan tien jaar bent opgegroeid in de stad Jalalabad (CGVS p. 2). U liep er school tot u ongeveer veertien jaar was (CGVS p. 2). Ook na uw verhuis naar het district Surkh Rod knipte u de banden met de stad Jalalabad niet door. U werkte er namelijk als kleermaker bij uw oom in de Haji Galji Market (CGVS p. 3). U bevestigde dat uw oom nog steeds werkzaam is als kleermaker in deze bazaar (CGVS p. 3). Verder heeft u nog een andere oom wonen in de stad Jalalabad die geldwisselaar is (CGVS p. 5) en een tante (CGVS p. 10) bij wie u eventueel onderdak kan vinden. Verder spreekt u zowel Pashtou en Dari en heeft u zelfs wat Engelse cursussen gevolgd in Jalalabad (CGVS p. 4). Als u gevraagd werd of u terecht zou kunnen in een stad als Kaboel, antwoordt u dat het leven er duur is, dat men daar mensen moet kennen, dat het moeilijk is om een job te vinden en dat u bent opgegroeid in een landbouwdorp (CGVS p. 7). Dit zijn allemaal bezwaren die echter niet van toepassing zijn in de stad Jalalabad. Het spreekt voor zich dat uw talenkennis, uw jarenlange affiniteit met de stad zelf, uw vakbekwaamheid als kleermaker (CGVS p. 4) en uw uitgebreid netwerk ervoor zorgen dat u in deze stad terecht kan om er een duurzaam leven op te bouwen.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Het feit dat u beweert een risico tot vervolging te lopen omwille van uw ooms en de taliban heeft geen gevolgen voor uw hervestiging in de stad Jalalabad. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag”*, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat verweerder zich beperkt tot het zoeken naar argumenten tegen de toekenning van de bescherming. Hij stelt dat asielzoekers het wantrouwen tegenover administratieve beslissingen in eigen land vaak meenemen naar de asielinstanties in de landen waar zij terechtkomen. Hij stelt veel en gedetailleerde informatie te hebben gegeven, te hebben geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS en bereid te zijn om alle bijkomende vragen te beantwoorden.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) slechts een beperkte mogelijkheid is om te antwoorden en dat er uitdrukkelijk werd gevraagd zeer kort te zijn. Hij wist niet dat zijn familieleden bij de taliban actief waren, zeker niet van alle leden. Er was wel een vermoeden, maar dit was niet het geval bij de betrokkenen. Hij meent dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig, maar complementair zijn. Verder stelt verzoeker dat zijn drie ooms uiteraard tot de taliban behoorden, maar dat hij deze zekerheid pas later bekwam. Er werd bij de vraagstelling hieromtrent geen onderscheid gemaakt naar wanneer dit was, aldus verzoeker.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij gedurende zijn verblijf bij de taliban bij zijn familie aanwezig was. Hij werd niet als een gevangene behandeld, maar als een ‘vrij’ familielid dat nog ‘overtuigd’ dient te worden. De familiebanden zijn sterk in Afghanistan en zijn verraad is dan ook des te groter, aldus verzoeker. *“De kamer van de soldaat was van buiten uit op slot, dit wil zeggen dat deze niet van binnen uit kon geopend worden, maar niet slotvast. Elke derde had de hendel dus kunnen openen. De derde diende wel vrije toegang tot het pand te hebben, zo ook verzoeker als familielid.”* Verder stelt verzoeker dat zijn familieleden wisten of konden vermoeden dat, ondanks de ontsnapping van verzoeker met de soldaat, de locatie en identiteit van de taliban-familieleden niet gekend was. De locatie van het huis van zijn familie, waarin hij verbleef, heeft hij niet aangeduid aan de Afghaanse geregelde troepen. De soldaat bevond zich niet in zijn district en was niet gekend met de streek (vermoeden). Uit dankbaarheid naar verzoeker toe, heeft de soldaat niets gezegd. In hoeverre de andere leden van de taliban kennis hadden van de opsluiting van de soldaat, is verzoeker ongekend. Voorts wijst verzoeker erop dat er nooit sprake was van een terugkeer van de soldaat naar “zijn” basis, maar wel naar een basis van het Afghaanse leger. Verzoeker zal ter terechtzitting een kaart neerleggen met de weg en de plaatsen. De soldaat werd ontvoerd op de weg van zijn kamp naar zijn familie. De snelste weg is niet steeds een rechte lijn in Afghanistan en hij diende de weg richting Kabul te nemen.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij nooit had verwacht dat men hem zo snel zou zoeken of achtervolgen. Hij wijst erop dat de Afghaanse geopolitiek ingewikkeld is en dat hij een verkeerde inschatting maakte. Aangaande de neergelegde brief stelt verzoeker als volgt in onderhavig verzoekschrift: *“De brief werd opgevraagd en zijn een bemesting van de problemen, niet een letterlijke weergave van de feiten zoals zij verlopen zijn. Het CGVS kijkt te zwart/wit naar het dossier.”*

Volgens verzoeker denkt, leest en beslist verweerder in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”* en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en verzoekt hij *“tot herevaluatie in volle rechtsmacht”*.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Het Commissariaat-Generaal beschikt duidelijk over andere informatie dan het Ministerie van Buitenlandse zaken, dat de situatie net als uiterst onveilig beschrijft (zie advies buitenlandse zaken).”

Dat in geval van twijfel over de toekomstige veiligheid deze twijfel in het voordeel van de asiel (en subsidiaire bescherming) moet beoordeeld worden.

Hiervoor verwijst verzoeker naar het document van CEDOCA en andere algemene bronnen waaruit duidelijk blijkt dat er geen sprake is van veiligheid in het district van verzoeker.

Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- de doodstraf of executie

- onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.

Uit het reisadvies en de algemene gegevens blijkt dat de situatie in zeer onveilig is. Het is dan ook geenszins aangewezen om er iemand naartoe te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt kan men onmogelijk opleggen aan iemand van andere origine!

Bovendien stelt de Europese Richtlijn 2004/83/EG dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten.

Verzoeker kan uiteraard enkel bevestigen dat er in Afghanistan meerdere honderdduizenden vluchtelingen zijn. Recente rapporten van UNHCR spreken over 425.000 interne vluchtelingen en nog steeds meer dan 2.7 miljoen vluchtelingen in naburige landen.

The security situation in Afghanistan continues to be volatile, and obtaining humanitarian access to many areas remains impossible. The lack of security continues to be the main cause of displacement. UNHCR estimates that as of mid-2012, some 425,000 Afghans were internally displaced. UNHCR pursues innovative practices to gain access to people of concern, track population movements and provide assistance to the vulnerable through a network of partners throughout the country

Zie <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/page?page=49e486eb6> – rapport UNHCR Global Appael 2013 Update

Door de specifieke achtergrond van verzoeker(s), moet eveneens gekeken worden of deze bescherming kunnen genieten van de overheid. De verzoeker(s) worden geviseerd net omwille van u persoonlijke rijkdom en zijn dan ook onderworpen aan bind geweld in de zin van de subsidiaire bescherming. Een internationale bescherming dringt zich op.

UNHCR heeft in zijn recent rapport van 6 augustus 2013 duidelijk opgenomen dat deze groep personen in bepaalde gevallen moeten / kunnen aanzien worden als onderscheiden sociale groep welke nood aan bescherming heeft. (zie: <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf> - UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan – 6 augustus 2013 – HCR/EG/AFG/13/1 – pg 71 en 72)

Dit element werd niet onderzocht door het CGVS in haar overwegingen inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker zou volgens het CGVS de mogelijkheid hebben op een intern vluchtalternatief. Hieruit blijkt vooreerst dat de regio waar verzoeker van afkomstig is in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en er dus moet van uitgegaan worden dat verzoeker het recht verworven heeft op bescherming. Deze plicht te beschermen kan ontkracht worden indien onomstotelijk vast staat dat de verzoekende partij de mogelijkheid en toegang heeft tot een intern alternatief.

Het CGVS herkent een alternatief in de stad Jalalabad en haalt hiervoor verschillende elementen aan. Al deze elementen zijn echter onvolledig aangezien de verzoekende partij aangegeven had (zie asiel) dat er problemen waren bij deze personen. Verzoeker kon en kan niet bij deze 'veilige' plaatsen aangezien deze bewoont worden door familieleden die hem net problemen hebben veroorzaakt.

Het intern vluchtalternatief is dan ook niet voorhanden gelet op de reeds opgelopen problemen. Met deze elementen werd geen rekening gehouden door het CGVS en zelf niet eens vermeld, waardoor er minstens schending is van de motiveringsplicht.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder samen met een aanvullende nota op 28 augustus 2015 de volgende stukken bij (rechtspiegingsdossier, stuk 7): de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad" van 10 maart 2015 (bijlage 1) en de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (bijlage 2).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota kaarten van Afghanistan met de belangrijkste wegen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als zijn kennis van het lidmaatschap van zijn ooms van de taliban hierin op correcte wijze zou hebben vermeld. Het aangevoerde wantrouwen jegens de overheid kan de gedane vaststellingen niet verklaren. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens zijn verblijf bij de taliban bij familie aanwezig was en gezien werd als een 'vrij' familielid dat nog 'overtuigd' diende te worden, komt hij niet verder dan het uiten van een loutere *post factum*-verklaring. Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker immers dat er andere talibs aanwezig waren, naast zijn ooms (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10). Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt niet te weten of de andere leden van de taliban op de hoogte waren van de opsluiting van de soldaat, is hiermee niet in overeenstemming te brengen. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Dat enkele van verzoekers ooms lid zijn van de taliban, betekent niet dat de overige leden verzoeker beter zouden behandelen, temeer gezien verzoeker reeds kenbaar had gemaakt dat hij geen interesse had en zich afkeerde van de praktijken van de taliban. Verder kan niet worden ingezien op welke wijze de manier van opsluiten van de soldaat, de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen plaatsen. Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor wel degelijk dat de soldaat zei dat ze naar "zijn" militaire compound zouden kunnen gaan (gehoorverslag CGVS, p. 10). Nergens is er sprake van een basis van het Afghaanse leger, zoals verzoeker beweert in onderhavig verzoekschrift. De ter terechtzitting neergelegde kaarten (rechtsplegingsdossier, stuk 9) doen hieraan geen afbreuk. Tevens dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het

geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar er in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat het feit dat verzoeker een verkeerde inschatting maakte van het risico dat hij liep, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vervolging, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn verklaring dat hij nooit had verwacht dat men hem zo snel zou zoeken of achtervolgen. Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen is geen dienstig verweer.

Verder duidt verzoeker niet *in concreto* aan waar en op welke wijze verweerder volgens hem onvoldoende rekening hield met de context waarbinnen hij opgroeide, zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Het voorgaande in acht genomen, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct. Bijgevolg worden zij, aangezien zij niet dienstig worden weerlegd door verzoeker, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze “volkomen veilig” is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. (COI Focus; *Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad*, 12 en 13, 10 maart 2015).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015 (*rechtsplegingsdossier, stuk 7*). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te

bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat er in de stad Jalalabad geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering "IS in Khorasan" kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u gedurende meer dan tien jaar bent opgegroeid in de stad Jalalabad (CGVS p. 2). U liep er school tot u ongeveer veertien jaar was (CGVS p. 2). Ook na uw verhuis naar het district Surkh Rod knipte u de

banden met de stad Jalalabad niet door. U werkte er namelijk als kleermaker bij uw oom in de Haji Galji Market (CGVS p. 3). U bevestigde dat uw oom nog steeds werkzaam is als kleermaker in deze bazaar (CGVS p. 3). Verder heeft u nog een andere oom wonen in de stad Jalalabad die geldwisselaar is (CGVS p. 5) en een tante (CGVS p. 10) bij wie u eventueel onderdak kan vinden. Verder spreekt u zowel Pashtou en Dari en heeft u zelfs wat Engelse cursussen gevolgd in Jalalabad (CGVS p. 4). Als u gevraagd werd of u terecht zou kunnen in een stad als Kaboel, antwoordt u dat het leven er duur is, dat men daar mensen moet kennen, dat het moeilijk is om een job te vinden en dat u bent opgegroeid in een landbouwdorp (CGVS p. 7). Dit zijn allemaal bezwaren die echter niet van toepassing zijn in de stad Jalalabad. Het spreekt voor zich dat uw talenkennis, uw jarenlange affiniteit met de stad zelf, uw vakbekwaamheid als kleermaker (CGVS p. 4) en uw uitgebreid netwerk ervoor zorgen dat u in deze stad terecht kan om er een duurzaam leven op te bouwen.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Het feit dat u beweert een risico tot vervolging te lopen omwille van uw ooms en de taliban heeft geen gevolgen voor uw hervestiging in de stad Jalalabad. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

In onderhavig verzoekschrift verwijst verzoeker immers enkel naar informatie van het "Ministerie van Buitenlandse Zaken", "het reisadvies en de algemene gegevens". In zoverre verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dient erop gewezen dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Voorts voert verzoeker enkel nog aan dat er *in casu* geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, aangezien hij had aangegeven dat er problemen waren met zijn familieleden. Hoger is echter komen vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan deze beweerde problemen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER